

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογητό, δι' ὃ ἰδ. βλογητός, καὶ χόρτο.

Φυτόν χρησιμοποιούμενον ὡς φάρμακον κατὰ τῆς ἀσθενείας βλοητό (ἰδ. βλογητός 2ε).

βλόγι τό, ΜΦιλήντ. Γλωσσογν. 3,77 βλόγ' Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βλογῶ.

Συνήθως κατὰ πληθ., προσευχή.

βλογιά ἡ, εὐλογία λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) εὐλοῖα Μεγίστ. Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) εὐλογία Τσακων. εὐλογιά Ἄνδρ. Ἡπ. Θήρ. Θράκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθν. Κύπρ. κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. ἰβλογιά Θράκ. (Αἰν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Σισάν.) κ.ά. βλογία Καλαβρ. (Μπόβ.) Μέγαρ. Πόντ. (Ἀμισ. κ.ά.) βλουγίγα Λήμν. βλογιά κοιν. βλογιά Πελοπν. (Μεσσ.) βλουγιά βόρ. ἰδιώμ. βλουγιά Β.Εὐβ. (Ἄκρ. Στρόπον. κ.ά.) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. βουλουγιά Μακεδ. (Βελβ.) βλόγισ Χίος ἀβλοῖα Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀβλογιά Σύμ. ἀβλουγιά Λήμν. ἀβλουγιά Ἡπ. Μακεδ. (Βλάστ. Σιάτ.) κ.ά. ὀβλογιά Καππ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. εὐλογία = τὸ εὖ λέγειν, καλλιλογία, ἔπαινος.

1) Εὐλογία τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, τῶν ἱερέων πρὸς τοὺς ἰδιώτας καὶ τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Οἰν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ μαζί σου! Τὴν εὐλογία σου, δέσποτα! (ἐπίκλησις πρὸς ἱερέα) κοιν. || Γνωμ. Ἀπ' ὅσπαι' πομπᾶς εὐλοῖαν κ' εἶδ' (ὁ παππᾶς διὰ τὸ σπῖτι του δὲν ἔχει εὐλογίαν, δηλ. δὲν κάμνει ἱεροτελεστίας εἰς τὸ ἰδικόν του σπῖτι) Χαλδ. || Ἄσμ.

Ἐλα εὐχή τῆς μάνας μου καὶ τοῦ γονεοῦ μου βλόγισ Χίος. Ἡ σημ. εἶναι καὶ μεταγν. Πβ. Π. Δ. (Δευτερον. 23, 5) «καὶ μετέστρεψε Κύριος ὁ Θεός σου τὰς κατάρας εἰς εὐλογίαν, ὅτι ἠγάπησέ σε» καὶ (Γένεσ. 27, 12) «μή ποτε ψηλαφήσῃ με ὁ πατήρ καὶ ἔσομαι ἐναντίον αὐτοῦ ὡς καταφρονῶν καὶ ἐπάξω ἐπ' ἑμαυτὸν κατάραν καὶ οὐκ εὐλογίαν». β) Εὐτυχία συνισταμένη ἐν τῇ πλησμονῇ ὑλικῶν ἀγαθῶν κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Οἰν. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἐχει τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ ὅς τὸ σπῖτι του κοιν. Καλὴν εὐλογίαν! (εὐχή πρὸς τὸν λιγκῶντα) Κύπρ. Ὁ Θεός νὰ δῇ σε τὰ ἐφτά εὐλοῖας! (ὁ Θεός νὰ σοῦ δώσῃ τὰς ἐπτὰ εὐλογίας, νὰ σὲ ἀμείψῃ πλουσίως) Τραπ. Χαλδ. Ἐχάθαν τὰ παλὰ τὰ εὐλοῖας (ἐχάθησαν αἱ παλαιαὶ εὐλογίαι, δηλ. τώρα ὑπάρχει πενία) Χαλδ. || Φρ. Ὑαν κ' εὐλοῖαν (εὐχή τοῦ εἰσερχομένου εἰς ξένην οἰκίαν. ὕαν = ὑγείαν) Χαλδ. Διὰ τὴν σημασίαν πβ. Π.Δ. (Γένεσ. 39, 5) «ἐνύλογησε Κύριος τὸν οἶκον τοῦ Αἰγυπτίου διὰ Ἰωσήφ καὶ ἐγενήθη εὐλογία Κυρίου ἐν πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτῷ ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ». 2) Δύναμις, ζωτικότητα, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.): Ὁ δεῖνα εὐλοῖαν κ' εἶδ' (δὲν εὐδοκιμεῖ, δὲν προκόπτει). Τὸ βούτυρον εὐλοῖαν κ' εἶδ' (τὸ βούτυρο δὲν ἔχει εὐλογία, δὲν πιάνει ὡς μὴ καλῆς ποιότητος). 3) Ἰερωσύνη Μακεδ. (Σισάν.): Νὰ χαρῆς τὴν ἰβλογιά σ'! (πρὸς ἱερέα). 4) Δῶρον ἀναμνηστικὸν προσφερόμενον ὑπὸ μοναστηρίου ἢ μοναχοῦ (δῶρον οἶονεῖ εὐλογημένον) Ἀθ.: Μοῦ ἔδωκε τὸ σταυρὸ γὰ εὐλογία. Τοῦ ἔδωκε εὐλογία ἓνα κομπολόι. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Π. Δ. (Γένεσ. 33, 10-11) «εἰ εὐρον χάριν ἐναντίον σου, δέξαι τὰ δῶρα διὰ τῶν ἐμῶν χειρῶν... λάβε

τὰς εὐλογίας μου, ὥς ἡνεγκά σοι». 5) Μισθὸς μοναχοῦ ἢ ἀμοιβὴ διὰ συμβολὴν εἰς κοινὴν ἐργασίαν καὶ πᾶν ὅ,τι παρέχεται εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῆς μονῆς του πρὸς διατροφήν Ἀθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 3, 124 (ἐκδ. Heselting - Pernot) «καυκὶν κρασὶν οὐ δίδουν με τὸ λέγουν εὐλογίαν». β) Πᾶν τρώφιμον παρεχόμενον ὑπὸ μονῆς εἰς οἰονδήποτε Ἀθ. γ) Ἐλεημοσύνη Ἀθ.: Δὲν κόφτομε τὴν εὐλογία (δὲν παύομεν παρέχοντες ἐλεημοσύνην). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μόσχ. Λειμωνάρ. 85 «κατὰ οὖν τὴν συνήθειαν οὐ δέδωκε τὴν εὐλογίαν τῇ ἀγίᾳ Πέμπτῃ καὶ τῇ ἀγίᾳ Παρασκευῇ». 6) Ἀρχιερατικὴ ἐπιχορήγησις παρεχομένη εἰς τὸν ἀρχιερέα παρ' ἐκάστης οἰκογενείας (ἢ σημ. διὰ τὴν παρεχομένην ὑπ' αὐτοῦ εὐλογίαν) Σύμ.

7) Ἀδεια παρεχομένη εἰς μοναχὸν ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου διὰ νὰ κάμῃ τι (δηλ. ἄδεια τοῦ νὰ κάμῃ τι διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ ἡγουμένου) Ἀθ.: Πῆρα τὴν εὐλογία νὰ λείψω ἀπὸ τὸ μοναστήρι κάμποσες μέρες - νὰ κόψω ξύλα κττ. || Φρ. Ἐχει εὐλογία; (εἶναι ἐπιτετραμμένον ἢ ὑπάρχει καλὴ διάθεσις, οἶον: ἔχει εὐλογία νὰ μοῦ δώσῃς κρασί - τυρί - ψωμί; κττ.) Ἡ σημ. καὶ μεταγν. 8) Ὁ προσφερόμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἄρτος πρὸς τέλεσιν τῆς λειτουργίας Ἀνδρ. Εὐβ. (Ἀνδρων. Αὐλωνάρ. Κάρυστ. Κονίστρ. Πλατανιστ.) Ἡπ. Θεσσ. Θήρ. Κέως Κύθν. Λέσβ. Πάρ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Σάμ. Σκῦρ. κ.ά. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ.: Παροιμ. Μῆτι σύ, παππᾶ, βλογιά μῆτι μεῖς ἀντίδουρον (ἐπὶ στερήσεως πράγματος ὠφελίμου εἰς ὅλους) Σάμ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Συνών. ἀμνός 2 β, ἄρτος 2, ἀχράντα (ἰδ. ἀχραντος 2), βλογίδι, λειτουργιά, πρόσφορο. β) Τεμάχιον ἄρτου, ἐξ οὗ προσεκόμισεν ὁ ἱερεὺς τὰ ἅγια, φέρον τὴν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ ἢ τῆς Παναγίας Ἀθ. γ) Ἀντίδωρον Ἀθ. Εὐβ. (Ἀνδρων. Κονίστρ. Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ.) Μέγαρ. Σκῦρ. κ.ά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρτος 4. 9) Κατ' εὐφημισμόν. λοιμικὴ ἐξανθηματικὴ νόσος προσβάλλουσα ἀνθρώπους καὶ ζῶα κοιν.: Ἐπесе βλογιά. Τὸ παιδί ἔβγαλε - ἔχυνε τὴ βλογιά κοιν. Κακὴ βλογιά νὰ σὲ πιάσῃ! (ἀρά) Πελοπν. Συνών. ἀργυρῇ (ἰδ. ἀργυρός 4), βλάττα 3, βλογημένη (ἰδ. βλογῶ), βράσα, γλυκαμένη, γλυκειά (ἰδ. γλυκός), γλυκισμένη, μελιτάτη. Πβ. ἀγελαδοβλογιά, ἀνεμοβλογιά, ἀραποβλογιά. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Λουκ. β) Κατὰ σημασιολογικὴν ἐπέκτ. ἢ οὐλή τοῦ ἐξανθήματος τῆς βλογιάς κοιν.: Τὸ πρόσωπό του εἶναι γεμάτο βλογιές κοιν. || Ἄσμ.

Θέλω νὰ βγάλῃς εὐλογιές, μὰ ὄχι τὸ θάνατό σου, νὰ λειώσουνε οἱ - ὦ - ὁμορφιές ποῦ ἔχει τὸ πρόσωπό σου Κρήτ. Συνών. βλογιοκομμάδα, βουλλοκομμάδα.

10) Νόσος τῆς ἀμπέλου καθ' ἣν γεννῶνται μελανὰ στίγματα ἐπὶ τῶν νεαρῶν βλαστῶν ΠΓεννάδ. 95 ΓΣακελλοπ. Παθήσεις στ' ἀμπέλι 57 — Λεξ. Βλαστ. 447 Πρω. Δημητρ.

11) Νόσος τῶν μελισσῶν Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἡ λ. ὡς κύριον ὄν. ὑπὸ τὸν τύπ. Εὐλογία Κεφαλλ. Βογιά Πελοπν. (Ἡλ.) Ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βλογιά τοῦ Ἀγίου Κρήτ.

βλογιάζω, εὐλογιάζω Κεφαλλ. — ΔΠαχτίκ. Δημῶδ. Ἄσμ. 49 — Λεξ. Μπριγκ. βλογιάζω Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. Πελοπν. (Λιγουρ.) κ.ά. βλονγιάζον Στερελλ. (Ἀράχ.) κ.ά. βλουγιάζον Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Παθ. εὐλογιάζομαι Κύπρ. Μετοχ. βλογιασμένος σὺνήθ. βλονγιασμένους βόρ. ἰδιώμ. βλουγισμένους Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογιά.

1) Ἐνώνω διὰ γάμου, ὑπανδρεύω ΔΠαχτίκ. ἐνθ. ἀν.:

Τώρα τὰ σπίτζα μου πουλοῦν, τ' ἀμπέλια μου μοιράζουν, τὴν ἀγάπη μου μ' ἄλλον τὴν εὐλογάζουν.

Συνών. βλογῶ, παντρεύω, στεφανώνω. 2) Ἀμτβ. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. Πελοπ. (Διγούρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) κ. ἄ.—Λεξ. Μπριγκ. καὶ παθ. Κύπρ. προσβάλλομαι ὑπὸ τῆς νόσου βλογιάς: Ἄσμ.

Τὴ φετινὴ τὴν ἀνοιξί, τοῦτο τὸ καλοκαίρι, μᾶσε βλογιάσαν τὰ παιδιὰ καὶ οὐλα τὰ παλληκάρια Διγούρ. Καὶ μετβ. προσβάλλω τινὰ διὰ τῆς νόσου βλογιάς Ἡπ.: Ἄσμ.

Νὰ μὴν εἶχ' ἔρθει ὁ Θεριοτῆς ὁ θλιβερός ὁ μῆνας, ποῦ βλόγισ' ὅλα τὰ παιδιὰ, ὅλα τὰ παλληκάρια.

Μετοχ. 1) Ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ τῆς εὐλογίας σύνηθ. 2) Ὁ ἔχων μικρὰ ἐκφύματα ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ, συνήθως ἐπὶ ἐλαιῶν Μακεδ. (Χαλκιδ.): Βλογιασμένοις Ἰλαιές.

βλογιάρεις ἐπίθ. εὐλογαίς Μεγίστ. Νάξ. (Δαμαρ.) —Λεξ. Περιδ. Βυζ. Μπριγκ. ἰβλογιάρεις Λυκ. (Διβύσσ.) βλογιάρεις σύνηθ. βλογιάρ'ς βόρ. ἰδιώμ. βλουιάρ'ς Εὐβ. (Στρόπον.) Μακεδ. (Σισάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἀβλογιάρεις Σύμ. ἀβλουιάρ'ς Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ἄρις.

1) Ὁ φέρων ἐπὶ τοῦ προσώπου οὐλὰς τῆς νόσου εὐλογίας σύνηθ. Συνών. βλατ-τοκομ-μένος, βλογιαρός, βλογιδοκομμένος, βλογιόκομμένος (ἰδ. βλογιόκοβομαι), *βλογιοκομμενομούρης, βλογιδομούρης, βλογιόκοφτός, βλογιομούρης. 2) Ὁ φέρων εἰς τὸ πρόσωπον λειχήνας Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀβλουιάρ'ς καὶ ἐπών. Μακεδ. (Βλάστ.)

βλογιαρός ἐπίθ. Νίσυρ. ἀβλουιαρός Μακεδ. (Βλάστ.) εὐλογιαρός Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. βλογιάρεις κατὰ μετιπλασμόν.

Βλογιάρεις 1. ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐλένη, τὸν σιχαμερὸν | Τοῦρκον ἀγαπᾷ τὸν βλογιαρόν; Νίσυρ.

βλογιδᾶς ὁ, ἀμάρτ. βλοιδᾶς Πελοπ. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογίδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ἄς.

Ἀσθένεια τῶν χοίρων γεννώσα εἰς τὸ δέρμα κηλίδας ὡς τὰ ἐξανθήματα τῆς νόσου εὐλογίας (τὸ α' συνθετικὸν βλογίδι ἐπὶ τῆς ἀμαρτ. σημ. τῆς βλογιάς 9, δι' ὃ πβ. βλογιδοκομμένος καὶ βλογιδομούρης): Ἐχονσι τὸ βλοιδᾶ τὰ γουρούνια καὶ δὲ βοροῦμε νὰ δᾶ πουλήσωμε.

βλογιδᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. βλοιδᾶτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογίδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ἄτος.

Ὁ φέρων ποικίλματα ὅμοια πρὸς τὴν σφραγίδα, διὰ τῆς ὁποίας σφραγίζονται τὰ βλογίδια, ἦτοι οἱ εἰς τὴν ἐκκλησίαν προσφερόμενοι ἄρτοι: Βλοιδᾶτη βεσαέττα Συνών. βλογιδωτός.

βλογίδι τό, Θράκ. (Κασταν. Σιρέντζ.) Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) Χίος κ. ἄ. βλοῖδι Ἀμοργ. Ἰων. (Σμύρν.) Πάρ. κ. ἄ. βλοῖδ' Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βλογῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ἰδι.

1) Εὐχὴ ἐκκλησιαστικὴ Θράκ. (Κασταν. Σιρέντζ.): Ἄσμ.

Φτάνουν, παπᾶ, τὰ γράμματα, φτάνουν καὶ τὰ βλογίδια

Κασταν. 2) Πληθ., ἡ τελετὴ τῆς στέψεως Ἰων. (Σμύρν.) Χίος κ. ἄ.: Φρ. Ὁ τὰ βλογίδια σου! (εὐχὴ πρὸς τοὺς

μνηστευθέντας, συνών. φρ. Ὁ τὰ στέφανά σου!) Χίος. || Ἄσμ.

Ἀνοίξετε τοῖς ἐκκλησίαις, ν' ἀνοίξουν τὰ μνημόρμα, ἴσως προφτάξ' ἡ μάνα τῆς ἀπάνω Ὁ τὰ βλοῖδια

Σμύρν.

Γὰ πέ μου πέ μου, γέροντα, πλακώνω Ὁ τὰ βλοῖδια;

— Ἀν εἰν' ὁ μαῦρος σου γοργός, πλακώνεις Ὁ τὰ βλοῖδια

Χίος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλόγα. 3) Ὁ εἰς τὴν ἐκκλησίαν προσφερόμενος ἄρτος πρὸς τέλεσιν τῆς λειτουργίας φέρων τὴν καθιερωμένην σφραγίδα Ἀμοργ. Πάρ. (Λεῦκ.) κ. ἄ.) Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλογιὰ 8.

βλογιδοκομμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. βλοῖδοκομμένος Ἀμοργ. Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογίδι καὶ τοῦ κομμένος μετοχ. τοῦ ρ. κόβω.

Ὁ φέρων εἰς τὸ πρόσωπον τὰς οὐλὰς τῆς εὐλογίας (ἐν τῷ ἐπίθ. τούτῳ τὸ α' συνθετικὸν βλογίδι ἔχει τὴν ἀμάρτ. σημ. τῆς βλογιάς 9). Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλογιάρεις.

βλογιδομούρης ἐπίθ. Πελοπ. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογίδι καὶ μούρη.

Βλογιδοκομμένος, ὁ ἰδ. (τὸ α' συνθετικὸν βλογίδι ἐπὶ τῆς ἀμαρτ. σημ. τῆς βλογιάς 9): Δὲ δὸνε θεοῦ ἄδρα ἐκείνονε τὸ βλογιδομούρη (θεοῦ = θέλω).

βλογιδόσυκο τό, ἀμάρτ. βλοῖδόσυκο Πάρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογίδι καὶ σῦκο.

Εἶδος σύκου μικροῦ, στρογγύλου καὶ λευκοῦ.

βλογιδόχορτο τό, ἀμάρτ. βλοῖδόχορτο Πάρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογίδι καὶ χόρτο.

Τὸ φυτὸν κυκλάμινον.

βλογιδωτός ἐπίθ. ἀμάρτ. βλοῖδωτός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογίδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ωτός.

Βλογιδᾶτος, ὁ ἰδ.: Βλοῖδωτὴ βεσαέττα.

βλογικὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. βλοῖτσᾶ Σύρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ικός.

Εὐλογημένος, καλός, εὐοίωνος: Ἡ Τετάρτη εἶναι μέρα βλοῖτσᾶ.

***βλογιόγυρος** ὁ, βλόγυρους Στερελλ. (Καλοσκοπ.) βλόγυρους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογιὰ καὶ γῦρος. Τὸ βλόγυρους κατ' ἄνομ.

Ἡ κυκλικὴ ξυλίνη σφραγὶς διὰ τῆς ὁποίας σφραγίζεται ὁ ἄρτος τῆς λειτουργίας. Συνών. *βλογιστερό.

βλογιόκοβομαι ἀμάρτ. βλουκόβουμι Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μετοχ. βλογιόκομμένος κοιν. εὐλοκομμένος

Ζάκ. βλουγουκουμμένους βόρ. ἰδιώμ. βλογοκομμένος

ένιαχ. βλουγουκουμμένους Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον.) κ. ἄ.

βλουγουκουμμένους Θεσσ. βλοῖκομμένος Ἡπ. βλου-

κουμμένους Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ. ἄ. βλογοκομμένος Πελοπ.

(Ἀρκαδ. Κορινθ. Σουδεν. Τρίκκ. κ. ἄ.)—Λεξ. Βλαστ. 396

Δημητρ. βλουκουμμένους Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

ἀβλουγουκουμμένους Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογιὰ καὶ τοῦ ρ. κόβομαι, δι' ὃ ἰδ.

κόβω. Τὸ βλουκόβουμι, εὐλοκομμένος καὶ βλου-

κουμμένους κατ' ἄνομ.

